

Р: Ами ако и двете професии си ги работа, ако нали взема курсовете за готвач... примерно през деня кранист, а вечерта готвач.

И: А свободно време?

Р: Ми няма да имам свободно време...

И: Разкажи ми за брат ти, има ли си приятелка?

Р: Да, има си сериозна приятелка... от тук е, наблизно живее... Тук в това училище учи за шивачка, въпреки че аз не го одобрявам много това, тя има много, много по-високи цели... след XII клас иска да кара курсове за фризьорство... това е много хубаво за момиче, според мен тя не е тука за това училище.

И: Трябваше да кандидатства другаде ли?

Р: Да, някъде на друго място, където има повече шансове след това... тези, които излизат от 94-то училище, просто не ги приемат, няма да бъде толкова ценена, ако беше учила на друго място...

И: Значи ти мислиш, че като каже, че е от 94-то, това ще повлияе на някой.

Р: Да... Защото така предполагам, защото аз виждам, като уча в друго училище, какво мислят за квартал „Христо Ботев“... Ми, че е кво, че всичко е изостанало, просто нещо, не знам точно как да ви кажа (мл.2, ХБ, м.).

И накрая да разгледаме и отговорите на учениците на няколко въпроса, имащи отношение към училището, в което учат, и към техните учители. Отново първото нещо, което се забелязва, е значителният брой неотговорили и на трите въпроса.⁸⁷ Дали защото учениците **нямат възможност да сравняват** настоящите училище и учители, или защото **нямат идея, че могат да ги оценяват** – т.е., че някой се интересува от тяхната преценка, няма как да разберем. Това са въпроси, които би трябвало да ни интересуват, ако действително

⁸⁷ Очевидно е, че въпросникът ни за учениците не е достатъчно чувствителен инструмент за намиране на отговор по голяма част от въпросите, които ни интересуват. Склонна съм да мисля, че единственият шанс да разберем повече за гледната точка на учениците е чрез интервюта и/или фокус групови дискусии.